

■ **Patvirtinimas:** Nacionalinės žemės tarnybos atstovai patvirtino, jog šalia projektuojamo žemės sklypo Kęstučio g. 33 Palangoje suformuotas valstybinio miško sklypas, kuris yra Lietuvos valstybei išimtinė nuosavybės teise priklausanti žemė, o tai tik dar kartą patvirtina, jog minimo sklypo formavimas liečia viešąjį interesą.

„Tai, kas galima, yra daroma, ko negalima, nedaroma. Nematau nieko blogo, jeigu žmonėms yra galimybė nusipirkti pagal įstatymą arba išsinuomoti valstybinę žemę, kodėl gi ne? Šiais laikais padaryti kažkokį kriminalą beveik neįmanoma“, – įsitikinęs M. Subačius.

Pirko pats iš savęs

Dar anksčiau pastatas Kęstučio g. 33 priklausė bendrovei „Šlaimena“, kurios direktorius, anot rekvizitai.lt, yra vienas dabartinių buvusio prekybos paviljono Palangoje savininkų – jau minėtas kaunietis D. Žičkus.

Vėliau jis pats iš tos įmonės perėmė tą turtą jau kaip fizinis asmuo.

Šio keisto „manevro“ peripetijas D. Žičkus paaiškino savaip. „Anksčiau galėdavai turtą „įnešti“ į įmonę ir būdavo žymiai lengviau tvarkytis popierius ar dokumentus, kai objektas priklausė įmonei. Ta įmonė iš tikrųjų ir buvo sukurta dėl to pastato. Paskui perėmiau statinį Kęstučio g. 33 kaip fizinis asmuo, nes man, kaip fiziniam asmeniui, lengviau rašyti raštus, prašymus“, – paaiškino verslininkas.

D. Žičkus dienraščiui teigė, kad kol kas jokių ryškių planų, kas

bus daroma vietoj apleisto pastato, nėra.

„Sakote, paviljonas užima 111 kvadratinių metrų plotą? Galbūt nelabai ką tame suprantu. Aš par-davinėju plaukų šampūnus, tą dalyką gerai suprantu, o apie sklypus nelabai ką nusimanau. Čia toks mano palikimas. Toks užsilikęs daiktas – nuo caro Riuriko laikų. Žinau tik, kad ten negalima kirsti pušų. Kas ten ką dabar iškirto, tikrai nežinau. Vienintelis dalykas, ką man savivaldybė liepė padaryti, tai perdažyti pasta-tą, nes jis baltas atrodo“, – tiki-no D. Žičkus.

Apie formuojamą žemės sklypą prie pastato Kęstučio g. 33 D. Žičkus teigė nieko nežinąs.

Tačiau pripažino, kad aplink statinį yra 12,3 aro nesuformuo-tos valstybinės žemės teritorija, kurią, remiantis turimais doku-mentais, kaip tik ir norima be-veik visą prijungti prie apleisto paviljono.

„Mes dar nieko nepadarėme, o jūs jau domitės. Įsivaizduokite, kas Palangoje atsiktų, jei aš tvora tą sklypą apsitverčiau? Ten kažką daryti nesuderinus, nesurinkus parašų, neįmanoma“, – tikino D. Žičkus.

Darius Žičkus:

Čia toks mano palikimas. Toks užsilikęs daiktas – nuo caro Riuriko laikų. Žinau tik, kad ten negalima kirsti pušų. Kas ten ką dabar iškirto, tikrai nežinau.

72-ejų Elma Pėčienė priėmė kunigo mestą iššūkį – jėgas paskyrė geriems darbams

Tauragiškei Elmai Pėčienei jau 72-eji, bet jėgų ir energijos jai netrūksta. Priešingai – senjorė pati kvatodama pasakoja, kad tos energijos kartais net per daug sa-vy randa, nes ramiai pasidėti ne-gali. Didelę dalį jos moteris išlie-ja savanoriaudama: jau ketverius metus neatlygintinai dalija para-mą maisto produktais tiems, kam jos labiausiai reikia.

„Maisto banko“ savanorės parei-gas ponė E. Pėčienė eina jau ket-verius metus. Moteris prisipažįs-ta, kad ne pati šitaip sugalvojo.

„Esu iš tų, kuri, jei jau ką sugal-voja, tai ir privalo padaryti, tačiau šis atvejis iš taisyklės buvo išim-tis. Savanoriauti „Maisto banke“ prieš kelerius metus man pasiūlė mūsų parapijos kunigas, tačiau aš nesiryžau. Vėliau kunigas mane dar kelis kartus ragino, drąsino, sa-kė, kad nėra ko bijoti. O aš iš tiesų bijojau – abejoju, ar man patiks, ar sugebėsiu, galų gale, nenorė-jau prisirišti, įsipareigoti“, – kal-bėjo senjorė.

Bet galiausiai kunigui ponė E. Pėčienė įtikinti pavyko: „Jis

sakė, kad jokių pastangų tai ne-pareikalaus, kad tiesiog paban-dyčiau. Tada kunigas tikino, kad gana bus per dieną trimis žmo-nėms maisto paketą paduoti, bet šiandien aš savo noru šim-tams daliju. Ir štai ką galiu pa-sakyti: man patinka, mano drau-gėms taip pat!“

Savanorės dienotvarkė įtempta

Maisto produktus, kuriuos daž-niausiai gauna iš Europos pagal-bos labiausiai skurstantiems as-menims fondo, skurstantiesiems ponė E. Pėčienė dalija dvi savaites per mėnesį.

„Tada kiekvieną dieną, išskyrus savaitgalius, prisiimu atsakomy-bę, kad visi savo paketus atsiim-tų. Kiekvieną dieną paketus daliju nuo ryto iki pietų, tik penktadie-niais vakarais, kad turintys darbus žmonės galėtų pasiimti. Kiekvie-na sekundė yra darbinga. Likusios dvi savaitės irgi nėra be veiklos – jas skiriu ataskaitoms tvarkyti, – sakė ji. – Aš jau turiu susikūrusi sistemą: žmonės žino, kada pas mane ateiti, kada paketus pa-duosiu. Žinoma, kartais nutinka,

kad kas nors suserga, patys atvyk-ti negali. Tada aš produktus nu-nešu pati.“

Parama – ypač vertinga

Savanorė tikina, kad skurstan-tiesiems parūpina ištis vertingų maisto produktų, kad tik visi so-tūs pasijaustų. Ir paaiškina, kas į tokią paramą pretenduoti gali: „Paramą maisto produktais gau-na tie žmonės, kurių mėnesinės pajamos nesiekia 153 Eur. Tai ga-lioja ir šeimoms: jei, pavyzdžiui, šeimoje yra keturi asmenys, dir-ba tik vienas ir padalijus jo atlygį iš keturių gaunasi mažiau nei mi-nėta suma, jam jau priklauso pa-rama. Tiesą sakant, savanoriau-dama pastebiu, kiek daug jaunų šeimų vargiai suduria galą su ga-lu. Savo darbu padedu daugeliui tokių žmonių.“

Reaguoja skirtingai

Pasakodama apie savanorystę po-nė E. Pėčienė neslepia: pasitai-ko tokių, kurie nori svetimu geru nepelnytai pasinaudoti. Vis dėlto šitokius savanorė jau išmoko at-skirti.

„Tikrai atsiranda tokių, kurių tu-rimos finansinės galimybės nesu-tampa su deklaruotomis. Važinėja žmonės neprastais automobiliais, bet sako, kad valgyti neturi ko. Mes stengiamės tokias apgavystes iš-aiškinti, kontroliuoti procesus. Ži-noma, didžioji dauguma atvejų yra tikrovė: tiesiog matai, kad žmogus išties sunkiai verčiasi, ir abejonių nekyla“, – teigė senjorė.

Geriausiai, anot savanorės, tikrąją situaciją atspindi paramą gaunančių žmonių reakcija į gaunamus maisto produktus: „Atnešu žmogui maisto, sudedu viską ant stalo ir matau, kaip jis įvertina. Vieni sako „kaip gerai, mano vaikai labai mėgsta ko-šę, o ir barščiai galėsiu išvirti“. Ki-ti maivosi, sako, kad net šuo jo to-kių konservų nevalgo.“

Jaučiasi geresnė

Patė E. Pėčienė – jau garbingo am-žiaus. Kodėl ji nori savanoriau-

ti? „Savanoriaudama aš jaučiuo-si geresniu žmogumi. Neslėpsiu: kartais bijau suklysti, nerimauju, jaudinuosi dirbdama. Bet suma-žėjus žmonių, kuriems reikia pa-ramos, srautui mane net savotiš-kas liūdesys apima – patinka su jais bendrauti, jiems būti naudin-ga. Daugelis jų mane jau gerai pa-žįsta – ir mieste susitikę sveikina-mės“, – šypsosi ji.

Ir kitais, ir savimi ši savanorė pasirūpinti spėja: „Man pagalbos nereikia – aš ir jėgų, ir sveikatos turiu. Ir sodą galiu sutvarkyti, ir namus. Man patinka būti užsiė-musiai – aš ir pamezgu, ir pasiu-vu, ir dar ką paveikiu, ir laiko žiū-rėti pro langą neturiu.“

Jeigu jums reikia pagalbos, kreipkitės klaipeda@maistobankas.lt. Daugiau informacijos www.priimk.lt.

EUROPOS PAGALBOS LABIAUSIAI SKURSTANTIEMS ASMENIMS FONDAS

